

POSTANOWIENIE SĄDU (siódma izba w składzie powiększonym)

z dnia 6 września 2011 r.*

W sprawie T-18/10

Inuit Tapiriit Kanatami, z siedzibą w Ottawie (Kanada),

Nattivak Hunters and Trappers Association, z siedzibą w Qikiqtarjuaq (Kanada),

Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, z siedzibą w Pangnirtung (Kanada),

Jaypootie Moesesie, zamieszkały w Qikiqtarjuaq,

Allen Kooneeliusie, zamieszkały w Qikiqtarjuaq,

Toomasie Newkingnak, zamieszkały w Qikiqtarjuaq,

* Język postępowania: angielski.

David Kuptana, zamieszkały w Ulukhaktok (Kanada),

Karliin Aariak, zamieszkała w Iqaluit (Kanada),

Efstathios Andreas Agathos, zamieszkały w Atenach (Grecja),

Canadian Seal Marketing Group, z siedzibą w Quebecu (Kanada),

Ta Ma Su Seal Products, Inc., z siedzibą w Cap-aux-Meules (Kanada),

Fur Institute of Canada, z siedzibą w Ottawie,

NuTan Furs, Inc., z siedzibą w Catalinie (Kanada),

GC Rieber Skinn AS, z siedzibą w Bergen (Norwegia),

Inuit Circumpolar Conference Greenland (ICC), z siedzibą w Nuuk, Grenlandia (Dania),

Johannes Egede, zamieszkały w Nuuk,

Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK), z siedzibą w Nuuk,

reprezentowani początkowo przez adwokatów J. Bouckaerta, M. van der Woude'a oraz H. Viaene'a, a następnie przez adwokatów J. Bouckaerta oraz H. Viaene'a,

skarżący,

przeciwko

Parlamentowi Europejskiemu, reprezentowanemu przez I. Anagnostopoulou oraz L. Visaggiego, działających w charakterze pełnomocników,

oraz

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez M. Moore'a oraz K. Michoel, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranym przez

Królestwo Niderlandów, reprezentowane przez C. Wissels, Y. de Vriesa, J. Langerę oraz M. Noort, działających w charakterze pełnomocników,

oraz przez

Komisję Europejską, reprezentowaną początkowo przez É. White'a, P. Olivera oraz J.B. Laignelota, a następnie przez É. White'a, P. Olivera oraz K. Mifsuda-Bonniciego, działających w charakterze pełnomocników,

interweniencji,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1007/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie handlu produktami z fok (Dz. L 286, s. 36),

Sąd (siódma izba w składzie powiększonym),

w składzie: A. Dittrich, prezes, F. Dehousse, I. Wiszniewska-Białęcka, M. Prek (sprawozdawca) i A. Popescu, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

Postanowienie

Okoliczności faktyczne, postępowanie i żądania stron

- 1 W dniu 16 września 2009 r. Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej uchwaliły rozporządzenie (WE) nr 1007/2009 w sprawie handlu produktami z fok (Dz.U. L 286, s. 36, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”), którego przedmiotem, zgodnie z postanowieniami art. 1, jest wprowadzenie zharmonizowanych zasad dotyczących wprowadzania do obrotu produktów z fok.
- 2 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 11 stycznia 2010 r. skarżący: Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters’ and Trappers’ Association, Jaypootie Moesesie, Allen Kooneeliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Efstathios Andreas Agathos, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Conference Greenland (ICC), Johannes Egede i Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) wnieśli niniejszą skargę o stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia.
- 3 Odrębnym pismem, złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 11 lutego 2010 r., skarżący przedłożyli wniosek o zastosowanie środka tymczasowego, w którym wnieśli do prezesa Sądu o zawieszenie wykonania zaskarżonego rozporządzenia.
- 4 Parlament i Rada przedstawiły swoje uwagi w przedmiocie tego wniosku o zastosowanie środka tymczasowego w wyznaczonym terminie.

- 5 Postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2010 r. w sprawie T-18/10R Inuit Tapiriit Kanatami i in. przeciwko Parlamentowi i Radzie, niepublikowanym w Zbiorze, prezes Sądu oddalił wnioski o zastosowanie środka tymczasowego.
- 6 Odrębnymi pismami złożonymi w sekretariacie Sądu odpowiednio w dniach 20 i 21 maja 2010 r. Parlament i Rada podniosły zarzut niedopuszczalności na podstawie art. 114 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem.
- 7 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu, odpowiednio w dniach 31 i 21 maja 2010 r., Królestwo Niderlandów i Komisja wniosły o dopuszczenie ich do niniejszej sprawy w charakterze interwenientów w celu poparcia żądań Parlamentu i Rady. Skarżący i Parlament przedstawili uwagi na piśmie w wyznaczonych terminach. Rada nie przedstawiła uwag.
- 8 Odrębnym pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 8 czerwca 2010 r. Rada wniosła o usunięcie z akt sprawy załącznika A7 do skargi, zawierającego opinię służby prawnej Rady z dnia 18 lutego 2009 r. dotyczącą projektu rozporządzenia Parlamentu i Rady w sprawie handlu produktami z fok przedstawionego przez Komisję [COM(2008) 469 wersja ostateczna z dnia 23 lipca 2008 r.], oraz cytatu części tej opinii zawartej w pkt 46 skargi.
- 9 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 2 lipca 2010 r. Parlament przedstawił uwagi dotyczące wniesionego przez Radę wniosku o wycofanie opinii z akt sprawy.
- 10 Postanowieniem z dnia 6 lipca 2010 r. prezes piątej izby Sądu przychylił się do wniosku Królestwa Niderlandów i Komisji o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

- 11 W dniu 13 lipca 2010 r. skarżący przedstawili swoje uwagi w przedmiocie zarzutów niedopuszczalności podniesionych przez Parlament i Radę.
- 12 W dniach 19 i 20 sierpnia 2010 r. Królestwo Niderlandów i Komisja złożyły uwagi interwenienta ograniczone do zarzutów niedopuszczalności.
- 13 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 28 lipca 2010 r. skarżący, z wyjątkiem jednego z nich, na mocy art. 278 TFUE i 279 TFUE oraz art. 109 regulaminu wystąpili z nowym wnioskiem o zastosowanie środka tymczasowego, w którym wniesli do prezesa Sądu o zawieszenie wykonania zaskarżonego rozporządzenia aż do wydania przez Sąd rozstrzygnięcia w sprawie skargi o stwierdzenie nieważności tego rozporządzenia.
- 14 Postanowieniem z dnia 19 sierpnia 2010 r. w sprawie T-18/10 R II Inuit Tapiriit Kanatami i in. przeciwko Parlamentowi i Radzie, niepublikowanym w Zbiorze, prezes Sądu zawiesił w stosunku do skarżących wykonanie ustanowionych art. 3 ust. 1 zaskarżonego rozporządzenia warunków ograniczających wprowadzanie do obrotu produktów z fok do czasu wydania postanowienia zamykającego to postępowanie w sprawie zastosowania środka tymczasowego.
- 15 Parlament i Rada oraz Komisja przedstawiły swoje uwagi w przedmiocie drugiego wniosku o zastosowanie środka tymczasowego w dniu 7 września 2010 r. Królestwo Niderlandów nie przedstawiło uwag.
- 16 W dniu 5 października 2010 r. skarżący przedstawili wniosek na mocy art. 129 regulaminu dotyczący wykładni ww. w pkt 14 postanowienia prezesa Sądu z dnia 19 sierpnia 2010 r. w sprawie Inuit Tapiriit Kanatami i in. przeciwko Parlamentowi i Radzie.

- 17 Odpowiednio w dniach 14, 18 i 13 października 2010 r. Parlament, Rada i Komisja przedstawiły swoje uwagi w przedmiocie tego wniosku.
- 18 Postanowieniem prezesa Sądu z dnia 19 października 2010 r. w sprawie T-18/10 R II-INTP Inuit Tapiriit Kanatami i in. przeciwko Parlamentowi i Radzie, niepublikowanym w Zbiorze, wniosek o dokonanie wykładni został oddalony jako niedopuszczalny.
- 19 Postanowieniem z dnia 25 października 2010 r. w sprawie T-18/10 R II Inuit Tapiriit Kanatami i in. przeciwko Parlamentowi i Radzie, niepublikowanym w Zbiorze, w stosunku do którego trwa postępowanie odwoławcze, prezes Sądu oddalił drugi wniosek o zastosowanie środka tymczasowego.
- 20 Odrębnymi pismami złożonymi w sekretariacie Sądu odpowiednio w dniach 6 i 14 października 2010 r. Rada oraz Komisja przedstawiły wniosek o odesłanie niniejszej sprawy do rozpoznania przez wielką izbę. Tytułem żądania ewentualnego co do istoty sprawy Komisja wniosła o odesłanie sprawy do rozpoznania przez izbę w składzie pięciu sędziów.
- 21 W dniu 26 października 2010 r. w następstwie tych wniosków i uwzględniając treść art. 51 § 1 akapit drugi regulaminu postępowania przed Sądem, Sąd postanowił odesłać sprawę do rozpoznania przez siódmą izbę w składzie powiększonym.
- 22 W dniu 19 października 2010 r. skarżący i Parlament przedstawili odpowiednio swoje uwagi dotyczące uwag interwenienta, ograniczonych do zarzutów niedopuszczalności, przedstawionych przez Królestwo Niderlandów i Komisję.

²³ Pismem z dnia 8 lutego 2011 r. Sąd wezwał strony do udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy zaskarżone rozporządzenie dotyczy skarżących bezpośrednio. Skarżący Parlament, Rada i Komisja udzieliły odpowiedzi na to pytanie w wyznaczonych terminach. Królestwo Niderlandów nie odpowiedziało na pytanie Sądu.

²⁴ W skardze skarżący wnoszą do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia;
- obciążenie Parlamentu i Rady kosztami postępowania.

²⁵ Parlament wnosi do Sądu o:

- odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;
- tytułem żądania ewentualnego, w przypadku oddalenia zarzutu niedopuszczalności lub zastrzeżenia przyjęcia rozstrzygnięcia w tej sprawie – wyznaczenie mu, podobnie jak Radzie, terminu na przedstawienie odpowiedzi na pozew zgodnie z art. 114 § 4 regulaminu postępowania przed Sądem;

- obciążenie skarżących kosztami postępowania odwoławczego.

26 Królestwo Niderlandów i Rada wnoszą do Sądu o:

- odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;
- obciążenie skarżących kosztami postępowania.

27 Komisja wnosi do Sądu o:

- odrzucenie skargi jako oczywiście niedopuszczalnej;
- obciążenie skarżących kosztami postępowania.

28 W uwagach w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności skarżący wnoszą do Sądu o:

- połączenie zarzutów niedopuszczalności z istotą sprawy;
- tytułem żądania ewentualnego – orzeczenie o dopuszczalności skargi;

- w każdym wypadku – obciążenie Parlamentu i Rady kosztami postępowania;
- obciążenie Królestwa Niderlandów oraz Komisji ich własnymi kosztami.

Co do prawa

- ²⁹ Zgodnie z art. 114 § 1 i 4 regulaminu jeżeli jedna ze stron o to wnosi, Sąd może orzec w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności bez rozpatrywania istoty sprawy.
- ³⁰ Ponadto zgodnie z art. 113 regulaminu postępowania Sąd może w każdym czasie, po wysłuchaniu stron, stwierdzić z urzędu, że skarga jest niedopuszczalna ze względu na bezwzględne przeszkody procesowe. Taka decyzja jest podjęta zgodnie z przesłankami przewidzianymi w art. 114 § 3 i 4 tego regulaminu.
- ³¹ Zgodnie z artykułem 114 § 3 regulaminu postępowania pozostała część postępowania odbywa się ustnie, chyba że Sąd zadecyduje inaczej. W niniejszej sprawie Sąd uważa, że po zapoznaniu się z aktami sprawy ma wystarczającą wiedzę, aby orzec w przedmiocie wniosku bez otwierania procedury ustnej.

W przedmiocie zastosowania art. 263 akapit czwarty TFUE

- 32 Należy zauważyć, że zaskarżone rozporządzenie zostało przyjęte na mocy traktatu WE (art. 95 WE), natomiast skarga została wniesiona po wejściu w życie traktatu FUE.
- 33 Strony stoją na stanowisku, że dopuszczalność niniejszej skargi należy zbadać w świetle art. 263 akapit czwarty TFUE.
- 34 W tym względzie należy przypomnieć, że odnośnie do kwestii zastosowania w czasie norm, które określają przesłanki dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez osobę prywatną do sądu Unii Europejskiej, z utrwalonego orzecznictwa wynika, że z jednej strony, zgodnie z paremią *tempus regit actum*, kwestia dopuszczalności skargi powinna być rozstrzygnięta w oparciu o zasady obowiązujące w dacie wniesienia skargi, a z drugiej strony, że przesłanki dopuszczalności skargi należy ocenić w chwili wniesienia skargi, tzn. złożenia pisma (zob. postanowienia Sądu z dnia 7 września 2010 r.: w sprawie T-532/08 *Norilsk Nickel Harjavalta i Umicore przeciwko Komisji*, Zb.Orz. s. II-3959, pkt 70; w sprawie T-539/08 *Etimine et Etiproducs przeciwko Komisji*, Zb.Orz. s. II-4017, pkt 76 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 35 W niniejszej sprawie w chwili wniesienia skargi przesłanki jej dopuszczalności podlegały rządowi art. 263 TFUE. Tym samym, uwzględniając orzecznictwo, które zostało przypomniane w poprzednim punkcie, kwestię dopuszczalności niniejszej skargi należy rozstrzygnąć na podstawie tego artykułu.

W przedmiocie dopuszczalności niniejszej skargi

- 36 Parlament i Rada, wspierane przez Królestwo Niderlandów i Komisję, podnoszą trzy przesłanki niedopuszczalności, oparte odpowiednio na zarzutach, że zaskarżone rozporządzenie nie jest aktem regulacyjnym, że obejmuje środki wykonawcze oraz że nie dotyczy indywidualnie skarżących.
- 37 Skarżący podważają wnioski Parlamentu i Rady, wspieranych przez Królestwo Niderlandów i Komisję.

W przedmiocie pojęcia aktu regulacyjnego w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE

- 38 Na mocy art. 263 akapit czwarty TFUE „[k]ażda osoba fizyczna lub prawna może wnieść, na warunkach przewidzianych w akapitach pierwszym i drugim, skargę na akty, których jest adresatem lub które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie oraz na akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie obejmują środków wykonawczych”.
- 39 Należy zauważyć, że o ile powyższe postanowienie stanowi novum w stosunku do traktatu WE w zakresie dostępu do sądu Unii, gdyż od tego momentu osoba fizyczna lub prawna może wnieść skargę na akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie obejmują środków wykonawczych, o tyle pojęcie aktu regulacyjnego nie jest zdefiniowane w TFUE.

- 40 Tym samym w celu rozstrzygnięcia w kwestii dopuszczalności niniejszej skargi należy dokonać wykładni językowej, historycznej i celowościowej wspomnianego postanowienia.
- 41 Po pierwsze i tytułem przypomnienia, art. 230 akapit czwarty WE pozwalał osobom fizycznym lub prawnym na wnoszenie skargi na decyzje jako akty indywidualne oraz na akty o charakterze generalnym, takie jak rozporządzenie, które dotyczą ich bezpośrednio i nie obejmują środków wykonawczych, w przypadku gdy dany akt dotyczył osoby fizycznej lub prawnej z powodu pewnych cech jej właściwych lub sytuacji faktycznej wyodrębniającej ją z kręgu wszystkich innych osób i w związku z tym indywidualizował ją w sposób podobny jak adresata decyzji (zob. podobnie wyroki Trybunału: z dnia 15 lipca 1963 r. w sprawie 25/62 Plaumann przeciwko Komisji, Rec. s. 197, 223; z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, Rec. s. I-6677, pkt 36).
- 42 W artykule 263 akapit czwarty TFUE, unikając nawet użycia terminu „decyzja”, powtarza się te dwie przesłanki i dodaje do nich trzecią. Pozwala on na wniesienie skargi na akty indywidualne, na akty o charakterze generalnym, które dotyczą osoby fizycznej lub prawnej bezpośrednio i indywidualnie, oraz na akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie obejmują środków wykonawczych. Z powszechnego znaczenia terminu „regulacyjny” wynika, że akty, których dotyczy ta trzecia możliwość, również mają charakter generalny.
- 43 W tym kontekście należy stwierdzić, że ta możliwość nie dotyczy całości aktów o charakterze powszechnie obowiązującym, ale bardziej ograniczonej kategorii tych aktów, tzn. aktów regulacyjnych.
- 44 Artykuł 263 akapit pierwszy TFUE przewiduje kilka kategorii aktów Unii, które mogą być poddane kontroli legalności, tzn. z jednej strony akty legislacyjne, a z drugiej strony pozostałe akty wiążące, które wywołują skutki prawne w stosunku do osób trzecich – i te akty mogą mieć charakter aktów indywidualnych lub aktów o charakterze generalnym.

45 Z powyższego należy wywieść, że art. 263 akapit czwarty TFUE, w związku z jego akapitem pierwszym, przewiduje, że osoba fizyczna lub prawna może zaskarżyć akty, których jest adresatem oraz z jednej strony akty o charakterze generalnym, legislacyjny lub regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie, oraz z drugiej strony niektóre akty o charakterze generalnym, tzn. akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie obejmują środków wykonawczych.

46 Ponadto taka wykładnia terminu „regulacyjny” i terminu ekwiwalentnego w różnych wersjach językowych TFUE, w przeciwieństwie do terminu „ustawowy” [legislacyjne], wynika również z wielu innych postanowień TFUE, w szczególności z art. 114 TFUE dotyczącego zbliżenia między „przepisami ustawowymi [legislacyjnymi], wykonawczymi lub administracyjnymi państw członkowskich”.

47 W tym zakresie należy oddalić argument skarżących, zgodnie z którym rozróżnienie pomiędzy aktami legislacyjnymi i regulacyjnymi, takie jakie zostało zaproponowane przez Parlament i Radę i przyjęte powyżej w pkt 42–45, polega na dodaniu przymiotnika „ustawowe” [legislacyjne] po terminie „akty” odnoszącym się do dwóch pierwszych możliwości, o których mowa w art. 263 akapit czwarty TFUE. Jak wynika z wniosku przedstawionego w pkt 45 powyżej, termin „akty” odnoszący się do tych dwóch pierwszych możliwości dotyczy oprócz aktów, których adresatem jest osoba fizyczna lub prawna, wszystkich aktów legislacyjnych lub regulacyjnych, które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie. W szczególności zakres zastosowania tej ostatniej możliwości obejmuje akty legislacyjne i akty regulacyjne.

48 Ponadto należy podnieść, że inaczej niż twierdzą skarżący, z redakcji ostatniej części zdania art. 263 akapit czwarty TFUE wynika, że celem państw członkowskich nie było ograniczenie zastosowania tego postanowienia wyłącznie do aktów przekazujących uprawnienia w rozumieniu art. 290 TFUE, ale bardziej ogólnie do aktów regulacyjnych.

49 Po drugie, wykładnia art. 263 akapit czwarty TFUE przyjęta w pkt 42–45 powyżej jest potwierdzona przez genezę procesu, który zakończył się przyjęciem tego postanowienia, a które pierwotnie zostało zaproponowane jako art. III-365 akapit czwarty projektu traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy. Z noty przekazującej Prezydium Konwentu (sekretariatu Konwentu Europejskiego, CONV 734/03) z dnia 12 maja 2003 r. wynika w szczególności, że pomimo projektu zmiany dotyczącej art. 230 akapit czwarty WE mówiącego o „aktach o charakterze generalnym”, Prezydium przyjęło inną opcję, w której mowa o „aktach regulacyjnych”. Jak wynika z noty przekazującej powołanej powyżej, to sformułowanie pozwala „wprowadzić rozróżnienie pomiędzy aktami legislacyjnymi i aktami regulacyjnymi poprzez przyjęcie podejścia bardziej ograniczającego skargi osób fizycznych na akty legislacyjne (dla których utrzymany zostaje wymóg, by »dotyczyły [osoby fizycznej] bezpośrednio i indywidualnie«)”.

50 Po trzecie, z racji dokonanego wyboru powtórzenia takiej treści w art. 263 akapit czwarty TFUE należy uznać, że celem tego postanowienia jest umożliwienie osobie fizycznej i prawnej wniesienia skargi na akty o charakterze generalnym, które nie są aktami legislacyjnymi i które dotyczą jej bezpośrednio, a które nie obejmują środków wykonawczych, przez co uniknie się przypadków, w których taka osoba zmuszona byłaby naruszyć prawo, aby uzyskać dostęp do sądu (zob. notę przekazującą Prezydium Konwentu przywołaną powyżej). Jak wynika z analizy dokonanej w powyższych punktach, brzmienie art. 263 akapit czwarty TFUE nie pozwala wnieść skargi na wszystkie akty odpowiadające kryteriom dotyczenia osoby skarżącej bezpośrednio i nieobjęwania środków wykonawczych ani też na wszystkie akty o charakterze generalnym spełniające te kryteria, ale wyłącznie na szczególną kategorię tych ostatnich aktów, tzn. na akty regulacyjne. W konsekwencji przesłanki dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności aktu legislacyjnego są bardziej restrykcyjne niż w przypadku skargi na akt regulacyjny.

51 Powyższego wniosku nie może podważyć argumentacja skarżących dotycząca prawa do skutecznej ochrony sądowej, w szczególności gdyby uwzględnić art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. 2007, C 303, s. 1). W istocie zgodnie

z utrwalonym orzecznictwem sąd Unii nie może bez przekroczenia swoich kompetencji dokonywać wykładni przesłanek, zgodnie z którymi osoba fizyczna może wnieść skargę na rozporządzenie w sposób prowadzący do odstąpienia od przesłanek, które są wyraźnie przewidziane przez traktat, i to nawet w świetle zasady skutecznej ochrony sądowej (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie C-263/02 P Komisja przeciwko Jégo-Quéré, Rec. s. I-3425, pkt 36; postanowienie Sądu z dnia 9 stycznia 2007 r. w sprawie T-127/05 *Lootus Teine Osaühing* przeciwko Radzie, niepublikowane w Zbiorze, pkt 50).

52 Podobnie należy oddalić argument skarżących, według którego obowiązek dokonania „rozszerzającej” wykładni art. 263 akapit czwarty TFUE wynika również z dwóch konwencji międzynarodowych przyjętych w ramach Organizacji Narodów Zjednoczonych, tzn. Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w procesie podejmowania decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, sporządzonej w Aarhus w dniu 25 czerwca 1998 r., oraz Konwencji o różnorodności biologicznej, sporządzonej w Rio de Janeiro w dniu 5 czerwca 1992 r.

53 Po pierwsze, o ile skarżący twierdzą, że wykładni art. 263 akapit czwarty TFUE należy dokonać zgodnie z tymi dwiema konwencjami, o tyle w żadnej mierze nie wskazują, w jaki konkretnie sposób różne przesłanki dopuszczalności w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE należy interpretować w świetle przywołanych międzynarodowych przepisów, a ich argumenty mają charakter bardzo ogólny i nie mają wpływu na wspomniane przesłanki dopuszczalności.

54 Po drugie, orzecznictwo przywołane przez skarżących w tym zakresie (wyroki Trybunału: z dnia 14 lipca 1998 r. w sprawie C-341/95 *Bettati*, Rec. s. I-4355, pkt 20; z dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie C-286/02 *Bellio F.lli*, Rec. s. I-3465, pkt 33) dotyczy spoczywającego na sądzie Unii, do którego zostaje skierowana sprawa dotycząca ważności przepisu prawa wtórnego Unii, obowiązku zbadania tej ważności również w świetle prawa międzynarodowego.

- 55 W każdym wypadku należy przypomnieć, że traktat ustanowił wyczerpujący system środków odwoławczych oraz procedur służących zapewnieniu kontroli legalności aktów instytucji, powierzając ją sądowi Unii (zob. podobnie ww. w pkt 41 wyrok w sprawie Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, pkt 40). Postanowienia przywołanych konwencji międzynarodowych nie mogą naruszać tych reguł prawa pierwotnego Unii (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 3 września 2008 r. w sprawach połączonych C-402/05 P i C-415/05 P Kadi i Al Barakaat International Foundation przeciwko Radzie i Komisji, Zb.Orz. s. I-6351, pkt 306–308; wyrok Sądu z dnia 17 września 2007 r. w sprawie T-201/04 Microsoft przeciwko Komisji, Rec. s. II-3601, pkt 798).
- 56 Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że pojęcie aktu regulacyjnego w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE należy rozumieć jako oznaczające każdy akt o charakterze generalnym, z wyjątkiem aktów legislacyjnych. W konsekwencji akt legislacyjny może być zaskarżony w drodze skargi o stwierdzenie nieważności przez osobę fizyczną lub prawną wyłącznie wówczas, kiedy dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie.

W przedmiocie kwalifikacji zaskarżonego rozporządzenia

- 57 Mając na uwadze wniosek w przedmiocie wykładni art. 263 akapit czwarty TFUE przedstawiony powyżej w pkt 56, należy ustalić, czy w niniejszej sprawie zaskarżone rozporządzenie należy zakwalifikować jako akt legislacyjny czy jako akt regulacyjny.
- 58 Tym samym należy dokonać kwalifikacji zaskarżonego rozporządzenia w stosunku do kategorii aktów przewidzianych przez TFUE.
- 59 Zaskarżone rozporządzenie zostało przyjęte na mocy art. 95 WE zgodnie z procedurą współdecyzji ustanowioną w art. 251 WE.

- ⁶⁰ W tym względzie z art. 289 ust. 1 i 3 TFUE wynika, że akty prawne przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 294 TFUE, zwaną „zwykłą procedurą prawodawczą”, stanowią akty legislacyjne.
- ⁶¹ Zatem, uwzględniając, że procedura ustanowiona w art. 294 TFUE przejmuje zasadniczo procedurę ustanowioną w art. 251 WE, należy stwierdzić, że w ramach kategorii aktów prawnych przewidzianych przez TFUE zaskarżone rozporządzenie należy zakwalifikować jako akt legislacyjny.
- ⁶² W tym zakresie skarżący podnoszą, że natura aktu jest zdeterminowana nie procedurą, według której został przyjęty, ale zakresem jego obowiązywania – indywidualnym lub ogólnym. Rozporządzenie może zostać zakwalifikowane lub nie jako akt regulacyjny wyłącznie po uwzględnieniu jego zakresu obowiązywania. Ponadto przymiotnik „regulacyjny” należy interpretować, przyjmując jego znaczenie powszechne, tzn. jako odsyłające do aktu, którego celem jest ustanowienie norm o charakterze powszechnie obowiązującym.
- ⁶³ Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem kryterium odróżniającego rozporządzenie od decyzji należy szukać w powszechnym obowiązywaniu danego aktu. W istocie akt ma charakter powszechnie obowiązujący, jeśli stosuje się do obiektywnie określonych sytuacji i pociąga za sobą skutki prawne dla osób oznaczonych w sposób ogólny i abstrakcyjny (zob. postanowienie Sądu z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie T-313/08 Veromar di Tudisco Alfio & Salvatore przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo).
- ⁶⁴ To orzecznictwo odnosi się w szczególności do drugiej części art. 230 akapit czwarty WE, odnoszącej się do skargi skierowanej przeciwko aktom, które dotyczą osoby fizycznej lub prawnej bezpośrednio i indywidualnie. Celem tego postanowienia – takiego jak wynika z wykładni dokonanej przez orzecznictwo – było uniknięcie w szczególności sytuacji, w której przez zwyczajne dokonanie wyboru formy rozporządzenia instytucje Unii będą mogły wykluczyć skargę osoby fizycznej przeciwko decyzji, która dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie, i stwierdzenie w ten sposób, że wybór formy nie może zmienić charakteru aktu (zob. ww. w pkt 63 postanowienie

w sprawie Veromar di Tudisco Alfio & Salvatore przeciwko Komisji, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 65 W niniejszej sprawie podważany jest bowiem nie fakt, iż zaskarżone rozporządzenie ma charakter generalny, ale jego domniemana kwalifikacja jako aktu regulacyjnego. Jeżeli kryterium odróżniającego aktu o charakterze generalnym i aktu indywidualnego należy szukać w ewentualnym powszechnym obowiązywaniu danego aktu, jego kwalifikacja jako aktu legislacyjnego lub aktu regulacyjnego w świetle traktatu FUE opiera się na kryterium procedury, prawodawczej lub nie, która doprowadziła do jego przyjęcia.
- 66 Uwzględniając wykładnię pojęcia „aktu regulacyjnego” w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE, przyjętą w pkt 41–56 powyżej i wniosek, że zaskarżone rozporządzenie nie jest aktem regulacyjnym w rozumieniu tego artykułu, należy stwierdzić, że nie należy uznać niniejszej skargi za dopuszczalną na podstawie ostatniej części zdania art. 263 akapit czwarty TFUE. W takiej sytuacji nie ma potrzeby ustalania, czy zaskarżone rozporządzenie obejmuje środki wykonawcze.
- 67 Należy zatem zbadać, czy zaskarżone rozporządzenie dotyczy skarżących bezpośrednio i indywidualnie.

W przedmiocie kwestii tego, czy rozporządzenie dotyczy skarżących bezpośrednio

- 68 W zarzutach niedopuszczalności Parlament i Rada, popierane przez Królestwo Niderlandów i Komisję, nie podniosły przesłanki niedopuszczalności opartej na twierdzeniu, iż rozporządzenie nie dotyczy skarżących bezpośrednio, z wyjątkiem jedynej i nierozwiniętej wzmianki w tym zakresie zawartej w zarzucie niedopuszczalności podniesionym przez Parlament.

- ⁶⁹ Z uwagi na to, że przesłanki niedopuszczalności skargi mają charakter bezwzględnych przeszkód procesowych (postanowienie Trybunału z dnia 7 października 1987 r. w sprawie 108/86 d. M. przeciwko Radzie i KES, Rec. s. 3933, pkt 10; zob. także wyrok Sądu z dnia 22 października 2008 r. w sprawach połączonych T-309/04, T-317/04, T-329/04 i T-336/04 TV 2/Danmark i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2935, pkt 62 i przytoczone tam orzecznictwo), do Sądu z urzędu należy ustalenie, czy rozporządzenie dotyczy bezpośrednio skarżących, tzn. czy spełniona jest przesłanka art. 263 akapit czwarty TFUE.
- ⁷⁰ Skarżący, Parlament i Rada oraz Komisja przedstawiły swoje stanowiska w tym zakresie, udzielając odpowiedzi na pytanie postawione przez Sąd w dniu 8 lutego 2011 r. (zob. pkt 23 powyżej).
- ⁷¹ Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem aby akt dotyczył osoby fizycznej bezpośrednio, wymagane jest, po pierwsze, by zaskarżony akt Unii wywierał bezpośrednie skutki jeśli chodzi o sytuację prawną tej osoby, a po drugie, by żaden margines swobody uznania nie był pozostawiony adresatom tego aktu, którzy są zobowiązani do jego wdrożenia, przy czym wdrożenie to ma charakter czysto automatyczny i wynikający wyłącznie z samych regulacji Unii, bez zastosowania innych regulacji pośrednich (zob. ww. w pkt 51 postanowienie w sprawie *Lootus Teine Osaühing* przeciwko Radzie, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo).
- ⁷² Z tego orzecznictwa jasno wynika, że aby akt mógł być uznany za dotyczący bezpośrednio osoby fizycznej lub prawnej, muszą być spełnione łącznie dwie przesłanki (postanowienie Sądu z dnia 21 maja 2010 r. w sprawie T-441/08 *ICO Services* przeciwko Parlamentowi i Radzie, niepublikowane w Zbiorze, pkt 56).
- ⁷³ W tym zakresie należy stwierdzić, że regulacje pośrednie, których dotyczy orzecznictwo przywołane w pkt 71 powyżej, odpowiadają regulacjom, które mają być przyjęte na poziomie krajowym lub na poziomie Unii.

- 74 W niniejszej sprawie w pierwszej kolejności należy przypomnieć, iż art. 3 ust. 1 zaskarżonego rozporządzenia, który stanowi zasadniczy jego przepis, przewiduje, że „[w]prowadzanie do obrotu produktów z fok dozwolone jest jedynie w przypadkach, gdy produkty te pochodzą z polowań prowadzonych tradycyjnie przez Eskimosów i inne społeczności autochtoniczne [inuit] i przyczyniają się do ich utrzymania”.
- 75 W konsekwencji zaskarżone rozporządzenie wywołuje bezpośrednie skutki wyłączanie w stosunku do sytuacji prawnej tych skarżących, którzy aktywnie uczestniczą we wprowadzaniu do obrotu w Unii produktów z fok. W istocie to rozporządzenie nie zakazuje polowania na foki, które, co więcej, odbywa się poza rynkiem Unii, ani używania czy spożywania produktów z fok, które nie są przedmiotem handlu. Należy zatem podnieść, że o ile nie można wykluczyć, że ogólny zakaz wprowadzania do obrotu przewidziany przez zaskarżone rozporządzenie może mieć wpływ na działalność osób biorących udział w procesie poprzedzającym to wprowadzenie do obrotu lub następującym po nim, to jednak nie można uznać, że jest to bezpośrednio wpływ tego rozporządzenia (zob. podobnie postanowienie Sądu z dnia 11 lipca 2005 r. w sprawie T-40/04 Bonino i in. przeciwko Parlamentowi i Radzie, Zb.Orz. s. II-2685, pkt 56). Ponadto, co się tyczy ewentualnych skutków gospodarczych tego zakazu, należy przypomnieć, że zgodnie z orzecnictwem skutki te nie dotyczą sytuacji prawnej, lecz wyłącznie sytuacji faktycznej skarżących (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 27 czerwca 2000 r. w sprawach połączonych T-172/98 i od T-175/98 do T-177/98 Salamander i in. przeciwko Parlamentowi i Radzie, Rec. s. II-2487, pkt 62).
- 76 Po drugie, z art. 3 ust. 4 zaskarżonego rozporządzenia w związku z art. 5 ust. 3 tego rozporządzenia wynika, że „środki służące wykonaniu przepisów [art. 3], mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia poprzez jego uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą”, o której mowa w art. 5a decyzji 1999/468/WE Rady z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 184, s. 23). Podobnie z motywu 17 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że w szczególności Komisja powinna być uprawniona „do określania warunków wprowadzania do obrotu produktów z fok pochodzących z polowań prowadzonych

tradycyjnie przez Eskimosów i inne społeczności autochtoniczne i przyczyniających się do ich utrzymania”.

77 Należy zauważyć, że o ile możliwe jest przyjęcie, że na podstawie tego przepisu zakazanego rozporządzenia zakazane jest wprowadzanie do obrotu produktów z fok, w przypadku których ustalono, iż nie pochodzą z polowań prowadzonych tradycyjnie przez Eskimosów i inne społeczności autochtoniczne i nie przyczyniają się do ich utrzymania, o tyle warunki wprowadzania do obrotu produktów mogących spełniać te wymogi nie zostały zdefiniowane.

78 W szczególności zaskarżone rozporządzenie nie określa, co należy rozumieć pod pojęciem innych społeczności autochtonicznych, wymienionym w art. 3 ust. 1 tego rozporządzenia, jak też nie dostarcza żadnego wyjaśnienia dotyczącego polowań prowadzonych tradycyjnie i przyczyniających się do utrzymania ani też tego, w jaki sposób ustalone będzie pochodzenie inuickie lub innych społeczności autochtonicznych. Tym samym, co się tyczy produktów, które mogą być objęte systemem na zasadzie wyjątku, władze krajowe nie są w stanie zastosować zaskarżonego rozporządzenia bez środków wykonawczych określonych w przepisach wykonawczych, które muszą dokładnie określić warunki, na jakich dopuszczalne będzie wprowadzanie do obrotu tych produktów (motyw 17 zaskarżonego rozporządzenia). Taki przepis nie stanowi więc uregulowania kompletnego, samowystarczającego i niewymagającego żadnego przepisu wykonawczego, który tym samym może dotyczyć bezpośrednio osób fizycznych (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 23 kwietnia 1986 r. w sprawie 294/83 Les Verts przeciwko Parlamentowi, Rec. s. 1339, pkt 31). Sytuacja skarżących objętych przedmiotowym wyjątkiem może być oceniana wyłącznie na podstawie środków dotyczących wdrożenia zaskarżonego rozporządzenia.

79 Tym samym należy stwierdzić, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy wyłącznie sytuacji prawnej skarżących, którzy aktywnie uczestniczą we wprowadzaniu do obrotu w Unii produktów z fok i których dotyczy ogólny zakaz wprowadzania tych produktów do obrotu. Natomiast nie jest to przypadek skarżących, których działalność nie polega na wprowadzaniu do obrotu tych produktów ani tych, którzy objęci są wyjątkiem

przewidzianym w zaskarżonym rozporządzeniu, ponieważ w zasadzie wprowadzanie do obrotu w Unii produktów z fok, które pochodzą z polowań prowadzonych tradycyjnie przez Eskimosów i inne społeczności autochtoniczne i przyczyniających się do ich utrzymania, jest nadal dopuszczalne.

⁸⁰ W szczególności, po pierwsze, pierwsza kategoria skarżących, tzn. myśliwi i traperzy pochodzenia inuickiego polujący na foki, oraz druga kategoria skarżących, obejmująca organizacje, które reprezentują ich interesy, nie mogą być uznane za prowadzące działalność w zakresie wprowadzania do obrotu produktów z fok.

⁸¹ Do tych dwóch kategorii skarżących należą: Jaypootie Moesesie, Allen Kooneeliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana i Johannes Egede oraz Inuit Tapiriit Kanatami, krajowa organizacja kanadyjska, reprezentująca i promująca interesy Eskimosów, ICC, krajowa organizacja z Grenlandii, która reprezentuje i promuje interesy tych społeczności, Pangnirtung Hunter's and Trapper's Association, organizacja, której celem jest promowanie i ochrona interesów Eskimosów mieszkających w regionie Pangnirtung, którzy utrzymują się z polowania i uboju, Nattivak Hunters and Trappers Association, organizacja, która promuje i chroni interesy Eskimosów żyjących w regionie Broughton Island, prowadzących działalność tego typu, oraz KNAPK, która reprezentuje myśliwych i rybaków Eskimosów nienależących do wspólnoty Inuitów z Grenlandii.

⁸² Po drugie, Karliin Aariak prowadzi działalność w zakresie przetwarzania produktów z fok, tzn. w zakresie produkcji i sprzedaży ubrań ze skóry fok. Jednakże ze skargi oraz z uwag skarżących dotyczących zarzutu niedopuszczalności wynika, że należy ona również do wspólnoty inuickiej. K. Aariak nie podnosi jednak w żaden sposób, że prowadzi działalność w zakresie wprowadzania do obrotu produktów innych niż te, które objęte są ustanowionym wyjątkiem i tym samym nie może być uznana za osobę, której zaskarżone rozporządzenie dotyczy bezpośrednio.

- 83 Po trzecie, Efstathios Andreas Agathos jest lekarzem, który prowadzi testy kliniczne dotyczące wykorzystania zastawek foczych w medycynie i który tym samym nie prowadzi działalności w zakresie wprowadzanie do obrotu produktów z fok.
- 84 Po czwarte, podobnie rzecz przedstawia się w przypadku Fur Institute of Canada, który jest krajową organizacją użytku publicznego, zajmującą się kwestiami związanymi z przemysłem futrzarskim w Kanadzie, w tym również skupiającą rządowe agencje zajmujące się regulacjami. Zakres jego działalności obejmuje koordynację, badania naukowe oraz kontakty z mediami, społeczeństwem i rządami w zakresie spraw związanych z wyzwaniami gospodarczymi, społecznymi, kulturowymi i środowiskowymi związanymi z handlem wyrobami futrzarskimi. Wynika z tego, że zakaz wprowadzania do obrotu produktów z fok nie dotyczy tego instytutu bezpośrednio.
- 85 Natomiast, jak wynika z akt sprawy, Ta Ma Su Seal Products, NuTan Furs i GC Rieber Skinn oraz skupiająca ich organizacja Canadian Seal Marketing Group prowadzą działalność w zakresie przetwarzania lub wprowadzania do obrotu produktów z fok upolowanych przez myśliwych i traperów pochodzących ze społeczności inuickiej lub niebędących jej członkami. W konsekwencji należy stwierdzić, że zakaz wprowadzania do obrotu produktów z fok przewidziany przez zaskarżone rozporządzenie dotyczy bezpośrednio ich sytuacji prawnej.
- 86 Z powyższego wynika, że z wyjątkiem Ta Ma Su Seal Products, NuTan Furs, GC Rieber Skinn oraz Canadian Seal Marketing Group zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy skarżących bezpośrednio.
- 87 Z uwagi na to, że przesłanki pozwalające przyjąć, że akt dotyczy skarżących indywidualnie i bezpośrednio muszą być spełnione łącznie, pozostaje zbadać, czy akt dotyczy Ta Ma Su Seal Products, NuTan Furs, GC Rieber Skinn i Canadian Seal Marketing Group indywidualnie.

W przedmiocie kwestii tego, czy akt dotyczy Ta Ma Su Seal Products, NuTan Furs, GC Rieber Skinn i Canadian Seal Marketing Group indywidualnie

- 88 Jak przypomniano w pkt 41 powyżej, akt prawny dotyczy osoby fizycznej lub prawnej niebędącej adresatem decyzji tylko wtedy, gdy oddziałuje na jej sytuację ze względu na pewne cechy jej właściwe lub okoliczność, która wyodrębnia ją spośród wszystkich podmiotów, a tym samym indywidualizuje ją w sposób analogiczny do adresata decyzji.
- 89 Jak słusznie podniosły Parlament i Rada, wspierane przez Królestwo Niderlandów i Komisję, zaskarżone rozporządzenie stosuje się w odniesieniu do obiektywnie określonych sytuacji i wywołuje skutki prawne w stosunku do kategorii osób określonych w sposób ogólny i abstrakcyjny. W szczególności ogólny zakaz wprowadzania do obrotu produktów z fok, z wyjątkiem tych, które pochodzą z polowań prowadzonych tradycyjnie przez Eskimosów i inne społeczności autochtoniczne i przyczyniają się do ich utrzymania, jest sformułowany w sposób ogólny i może mieć zastosowanie do każdego podmiotu gospodarczego, który wchodzi w zakres zastosowania zaskarżonego rozporządzenia.
- 90 Jak przypomniano w pkt 85 powyżej, Ta Ma Su Seal Products, NuTan Furs i GC Rieber Skinn oraz skupiająca ich organizacja Canadian Seal Marketing Group prowadzą działalność w zakresie wprowadzania do obrotu produktów z fok upolowanych przez myśliwych i traperów pochodzących ze społeczności inuickiej lub niebędących jej członkami. Zaskarżone rozporządzenie dotyczy ich jako takich, podobnie jak każdego innego podmiotu gospodarczego wprowadzającego do obrotu produkty z fok.
- 91 W tym zakresie skarżący podnoszą, że zaskarżony akt dotyczy indywidualnie organizacji reprezentujących społeczności Eskimosów i społeczności niebędących Eskimosami prowadzących działalność w łańcuchu wytwarzania produktów z fok oraz spółek prowadzących działalność w przetwarzaniu produktów z fok co najmniej w zakresie ich członków należących do społeczności Eskimosów lub produktów wytwarzanych przez te społeczności.

- ⁹² Tego argumentu nie można uwzględnić. Bowiem nawet przy założeniu, że skarżący objęci są – oprócz ogólnego zakazu – również wyjątkiem dotyczącym produktów pochodzących od Eskimosów, nie wystarczy to do zindywidualizowania ich w sposób analogiczny do adresata decyzji. Ponadto skarżący w żaden sposób nie wyjaśniają, w jaki sposób zaskarżone rozporządzenie dotyczy tych organizacji lub tych społeczności z uwagi na pewne wyróżniające je cechy lub sytuację faktyczną, które je indywidualizują względem innych osób.
- ⁹³ Z powyższego wynika, że zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy Ta Ma Su Seal Products, NuTan Furs i GC Rieber Skinn oraz Canadian Seal Marketing Group indywidualnie.
- ⁹⁴ Na podstawie powyższego należy orzec, że niniejsza skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna, bez konieczności orzekania w przedmiocie wniosku Rady o wycofanie z akt sprawy załącznika A7 do skargi i cytowanego w skardze fragmentu przedmiotowej opinii.

W przedmiocie kosztów

- ⁹⁵ Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżący przegrali sprawę, należy ich obciążyć ich własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Parlament i Radę zgodnie z żądaniami tych ostatnich.
- ⁹⁶ Ponadto, zgodnie z art. 87 § 4 tego samego regulaminu, Królestwo Niderlandów i Komisja pokrywają własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (siódma izba w składzie powiększonym)

postanawia, co następuje:

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootie Moesesie, Allen Kooneeliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Efsthios Andreas Agathos, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Conference Greenland (ICC), Johannes Egede i Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) zostają obciążeni własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Parlament Europejski i Radę Unii Europejskiej.
- 3) Królestwo Niderlandów i Komisja pokrywają własne koszty.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 6 września 2011 r.

Sekretarz
E. Coulon

Prezes
A. Dittrich